

Deň zúčtovania

Zvuk vln triešiacich svoje hrebene o skaly sa niesol ďaleko za obzor. Bol to jediný zvuk, ktorý pretínal takmer hrobové ticho rozprestierajúce sa na pobreží. Bola noc, tmavá noc bez hviezd a mesiaca, ktoré by strateným pútnikom ukázali cestu. Vždy prítomný prímorský vánok sa pohrával vo vysokej tráve a vo vlasoch chlapca stojaceho na útese. Tmavé vlasy mu zakrývali tvár. Vo vzduchu viselo napätie... prichádzala búrka, i keď sa ešte nezdvihol divoký víchor a ani do morku kostí prenikajúci ľadový dážď. Všade bolo ticho.

Hľadel na hrebene vln, ktoré zanikali a menili sa v spenený príboj. Odrazu mu prišlo na myseľ, že tie vlny sú vlastne ako ľudia... absolvovali dlhú púť oceánom aby teraz zanikali pred jej očami na ostrých útesoch - presne ako sa ľudia celý život za niečím ženú, za vidinou šťastia, moci či peňazí a aj tak nakoniec všetci zaniknú a splynú opäť so zemou, z ktorej vzišli... tak, ako nakoniec vlny splývajú s oceánom. V diaľke zaburácal hrom a pretrhol úvahy tmavovlasého mladíka. Nahlas si povzdychol a odhrnul si vlasy z očí. Jeho oči boli tmavé a hlboké. Pousmial sa. Ku koncu všetkého z neho nakoniec bude aj celkom hlbavý človek. Áno... ktovie čo by z neho v dnešný deň bolo, čo by robil, s kým by trávil čas, kým by bol... keby sa len osud so svojimi nitkami pohral inak.

Teraz na tom už však nezáležalo. Teraz už totiž na ničom nezáležalo. Všetko už bolo stratené, o všetkom už bolo dávno dopredu rozhodnuté. Už v ňom nezostalo nič z toho človeka, z toho naivného chlapca, ktorým kedysi bol. Má ale význam súdiť činy minulosti? Spravil by vari iné rozhodnutia keby sa všetko vrátilo späť a rovnako ako vtedy by nepoznal dôsledky? To sú otázky, ktoré si ľudia kladú už od nepamäti. Nikdy však nikto živý na to odpoveď nespozná, pretože rozhodovať sa môžeme iba raz a nikdy nebudeme schopný zistiť čo by sa dialo keby sme sa rozhodli inak. Možno sa po smrti človek dostane do druhého sveta, úplne rovnakého akým bol ten prvý a so všetkými skúsenosťami zo svojho života prvého a bude si môcť vyskúšať život s inými rozhodnutiami... a po tom živote je možno ešte ďalší, kde si človek môže vyskúšať verziu tretiu. Chlapec dúfal, že tomu tak nie je. Predstava existencie po smrti ho prinajmenšom veľmi znepokojovala. Kedysi veril v život po smrti, veril v nesmrteľnosť ducha a koniec života ho desil. Dnes ho myšlienka konca upokojovala. Vedomie toho, že raz sa to všetko skončí, že raz bude konečne voľný ho dlho držala pri zmysloch i v tých najhorších chvíľach.

Do nosa mu udrela silná vôňa, pri ktorej sa mu rozbúchalo srdce. Okamžite sa mu napli všetky svaly v tele a proti jeho vôli sa mu mierne roztriasli ruky. Nebolo počuť žiaden zvuk a všade bola rovnaká tma ako pred tým, ale on aj napriek tomu vedel, že už nastal čas. Prišla. Nadišiel koniec všetkého... taký vytúžený, tak dlho očakávaný.

„Dala si si teda dobre načas,“ riekol do prázdnoty pred sebou.

„Takto ma vítaš po tých dlhých časoch odlúčenia, drahý môj?“ zaznel jej medový hlas pri jeho uchu. Napriek všetkého sebaovládaniu ho naplnil odpor. Znenávidel ten hlas, nenávidel ho tak veľmi, že by ho najradšej už nikdy nezačul a vymazal jeho stopu zo svojej mysle. Bolo to jednoducho nepredstaviteľné ako často tento hlas počúval kedysi... a miloval ho. Miloval ju a teraz sa mu chcelo pri jej vôni zvracať. Bol taký slepý, mnohí boli taký slepý. Opájal sa svojou výnimočnosťou, ktorou ho krmila a viedla ho do zatratenia. Zhlboka sa nadýchol,

nedbajúc, že jej tým prezradí ako je z nej rozhodný. Sústredil sa iba na tlkot svojho srdca a cítil, ako sa mu sila pokračovať ďalej vlieva do žíl. Už iba chvíľu, už to všetko skončí.

„Budeme tu ešte dlho takto stáť? Začínam byť znudený,“ povedal snažiac sa znieť čo najviac ledabolo.

„Ach... čo mám s tebou robiť?“ povzdychla si posmešne, „Si si teda naozaj istý?“

„Áno. Už sa so mnou nebudeš ďalej zahrávať, už sa ti nebudem plaziť pod nohami ako červ a uhýbať pred твоjím opätkom. Prišiel tvoj koniec.“

„Máš veľmi silné reči chlapče, ako nejaký chrabrý rytier dávnych čias. Musím ti však pripomenúť, že nie si prvým a dosiaľ žiadny neuspel,“ jej hlas stvrdol, „ Poriadne si rozmysli svoju voľbu.“

„Prišiel som si po slobodu a slobodný aj odídem. Ako som povedal, je tvoj koniec. Už nebudeš ničieť takých akým som bol ja.“

Žena sa rozosmiala zvonivým smiechom. Zdvihol sa vietor a v diaľke sa zablyslo. Chlapca zaplavil pokoj. Nastal začiatok konca a na výsledku už nezáležalo. Všetko čo ležalo za ním definitívne stratilo význam, pred ním už bola iba ničota. Nadišiel ten deň, deň po ktorom toľko túžil.

Ešte hodnú chvíľu vedľa seba stáli na útese, bok po boku.

„Som tvoje zúčtovanie, si pripravená?“

„Pre teba vždy pripravená.“